

DECYZJA RADY (WPZiB) 2021/1694**z dnia 21 września 2021 r.****w sprawie wsparcia upowszechniania, wdrażania i wzmocnienia Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki (konwencji CCW)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28 ust. 1 i art. 31 ust. 1,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W globalnej strategii na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej z 2016 r. (zwanej dalej „globalną strategią UE”) podkreślono, że Unia zwiększy swój wkład w bezpieczeństwo zbiorowe.
- (2) W globalnej strategii UE odnotowano, że Unia zdecydowanie popiera upowszechnienie, pełne wdrożenie i egzekwowanie wielostronnych traktatów i systemów dotyczących rozbrojenia, nieprolifracji i kontroli zbrojeń.
- (3) Jeden z takich instrumentów – Konwencja ONZ o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki (zwana dalej „konwencją CCW”), reguluje użycie w konfliktach zbrojnych pewnych rodzajów broni konwencjonalnej, uważanych za powodujące nadmierne cierpienie uczestników walk lub niekontrolowane skutki dla ludności cywilnej.
- (4) Unia chce przyczynić się do upowszechnienia, wdrożenia i wzmocnienia konwencji CCW, tak aby pozostała ona silnym i skutecznym elementem wielostronnego systemu rozbrojenia, nieprolifracji i kontroli zbrojeń.
- (5) Zaplanowana na grudzień 2021 r. 6. konferencja przeglądowa konwencji CCW ma określić priorytety konwencji CCW na kolejne kilka lat, a także strategie i mechanizmy umożliwiające przełożenie tych priorytetów na działania.
- (6) Unia chce przyczynić się do skutecznego wdrożenia zaleceń i decyzji 6. konferencji przeglądowej konwencji CCW,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Unia wspiera następujące projekty:

- 1) przygotowanie 6. konferencji przeglądowej konwencji CCW i działania następcze;
- 2) wspieranie upowszechniania konwencji CCW;
- 3) ułatwianie dyskusji na temat niedostatecznie zbadanych, nowych i przekrojowych kwestii mających znaczenie dla konwencji CCW.

Szczegółowy opis projektów znajduje się w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

1. Za wykonanie niniejszej decyzji odpowiada Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (WP).

2. Techniczna realizacja projektów, o których mowa w art. 1, zostaje powierzona Biuru ONZ ds. Rozbrojenia (UNODA). UNODA będzie realizować to zadanie pod kierownictwem WP. W tym celu WP dokonuje niezbędnych ustaleń z UNODA.

Artykuł 3

1. Finansowa kwota odniesienia na realizację projektów, o których mowa w art. 1, wynosi 1 603 517,64 EUR.
2. Wydatkami pokrywanymi z finansowej kwoty odniesienia określonej w ust. 1 zarządza się zgodnie z procedurami i zasadami mającymi zastosowanie do budżetu Unii.
3. Komisja nadzoruje właściwe zarządzanie wydatkami, o których mowa w ust. 2. W tym celu Komisja zawiera niezbędną umowę z UNODA. Umowa ta musi zawierać zobowiązanie UNODA do zapewnienia, aby wkład Unii był wyeksponowany stosownie do jego wielkości.
4. Komisja dokłada starań, aby umowę, o której mowa w ust. 3, zawarto jak najszybciej po wejściu w życie niniejszej decyzji. Komisja informuje Radę o wszelkich związanych z tym trudnościach oraz o dacie zawarcia umowy.

Artykuł 4

1. WP składa Radzie sprawozdania z wykonania niniejszej decyzji na podstawie sprawozdań przygotowywanych regularnie, co kwartał, przez UNODA. Sprawozdania te stanowią podstawę oceny przeprowadzanej przez Radę.
2. Komisja składa Radzie sprawozdania dotyczące aspektów finansowych projektów, o których mowa w art. 1.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejsza decyzja traci moc 24 miesiące po dniu zawarcia umowy, o której mowa w art. 3 ust. 3. Jednakże jeżeli umowa ta nie zostanie zawarta w tym okresie, niniejsza decyzja traci moc sześć miesięcy po dniu jej wejścia w życie.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 września 2021 r.

W imieniu Rady
G. DOVŽAN
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

DOKUMENT PROJEKTOWY

Projekt wspierający upowszechnianie, wdrażanie i wzmocnienie Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki (CCW) – HR(2021) 124

UZASADNIENIE I KONTEKST

Konwencja z 1980 r. o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki (CCW), powszechnie znana jako „konwencja o użyciu pewnych broni konwencjonalnych”, weszła w życie 2 grudnia 1983 r. Funkcją depozytariusza konwencji i załączonych do niej protokołów pełni Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych.

CCW jest jednym z kluczowych instrumentów międzynarodowego prawa humanitarnego, składającym się z konwencji ramowej, w której określono ogólny zakres i zasady działania, oraz pięciu załączonych protokołów, z których każdy określa zakazy lub regulacje dotyczące konkretnych rodzajów broni. Każdy z protokołów jest też niezależnym instrumentem prawnym, do którego można przystąpić i który w pewnych przypadkach dysponuje własnym systemem wdrażania.

Konwencja dowiodła, że jest mechanizmem elastycznym, który może być wykorzystywany w odniesieniu do różnorodnych pojawiających się wyzwań, jeśli chodzi o środki i metody prowadzenia wojny, a zatem przyczynia się do kodyfikacji i stopniowego rozwijania międzynarodowego prawa humanitarnego. W szczególności elastyczność ta umożliwiła dodanie nowych protokołów – Protokołu IV w sprawie oślepiającej broni laserowej w 1996 r. i Protokołu V w sprawie wybuchowych pozostałości wojennych w 2003 r. – do pierwotnych trzech protokołów do konwencji przyjętych w 1980 r. Ponadto w 2001 r. zakres konwencji i protokołów do niej został rozszerzony, tak by mieć zastosowanie do niemiędzynarodowych konfliktów zbrojnych. Dodatkowo różne zagadnienia nieobjęte protokołami były omawiane w formacie grupy ekspertów rządowych, ostatnio omawiano kwestię powstających technologii w dziedzinie systemów śmiertelnej broni autonomicznej.

1. PRZEDSIĘWZIĘCIA

1.1. Przedsięwzięcie nr 1: Przygotowanie 6. konferencji przeglądowej CCW i działania następcze

1.1.1. Cel przedsięwzięcia

Zaplanowana na grudzień 2021 r. 6. konferencja przeglądowa CCW daje Wysokim Umawiającym się Stronom możliwość przeprowadzenia kompleksowego przeglądu działania i statusu konwencji i protokołów do niej, a także dokonania oceny postępów w wykonywaniu niedawnych decyzji. Oczekuje się też, że Wysokie Umawiające się Strony określą priorytety konwencji na kolejnych kilka lat, a także strategie i mechanizmy umożliwiające przełożenie tych priorytetów na działania. Zdaniem wielu osób rok 2021 to przełomowy moment, by określić dalsze kroki w odniesieniu do CCW.

Ograniczona liczba dni przeznaczonych na posiedzenie Komisji Przygotowawczej i na samą konferencję, szeroka gama zagadnień istotnych dla konwencji, które mogłyby zostać omówione w ramach konferencji, oraz fakt, że pandemia COVID-19 ograniczyła możliwość prowadzenia normalnego procesu konsultacji w ramach przygotowań do tak ważnego wydarzenia, jak konferencja przeglądowa, uwypuklają potrzebę wsparcia merytorycznych prac przygotowawczych konferencji, które są uzupełnieniem formalnej procedury. Co więcej, ze względu na to, że w proces zapewniania zgodności przy wdrażaniu CCW zaangażowane są różne sektory (wojskowy, humanitarny, dyplomatyczny, naukowy) dialogi z udziałem wielu zainteresowanych stron, obejmujące ekspertów na szczeblu krajowym i regionalnym, w okresie poprzedzającym konferencję, stają się nie tylko pożądane, ale wręcz niezbędne, by odbyć konstruktywną konferencję przeglądową.

Aby utrzymać dynamikę merytorycznych przygotowań do 6. konferencji przeglądowej, filar ten ma na celu – w ścisłej koordynacji z urzędnikami ds. CCW w Genewie – podsumowanie prac podjętych w ostatnich latach, w tym ocenę poczynionych postępów i nierozstrzygniętych kwestii. Działania w tym kierunku pomogłyby Wysokim Umawiającym się Stronom: (i) uzyskać aktualną wiedzę o zmianach istotnych dla konwencji i poszczególnych protokołów, (ii) określić luki i wyzwania, jeśli chodzi o wdrażanie CCW, oraz sposoby na rozwiązanie tych problemów, (iii) szybko określić ewentualne tematy, które można by przeanalizować podczas konferencji przeglądowej oraz (iv) opracować odnośne stanowiska krajowe i regionalne, a także ewentualne propozycje do rozważenia na konferencji. Celem jest jak najlepsze wykorzystanie możliwości przeprowadzenia przemyślanych i pogłębionych dyskusji, a co za tym idzie – wypracowanie merytorycznych wyników 6. konferencji przeglądowej.

Dodatkowo konferencja przeglądowa jest również okazją do oceny i dalszego rozwinięcia istniejących narzędzi, źródeł informacji i mechanizmów wdrażania CCW, takich jak krajowe sprawozdania roczne na temat całej konwencji, zmienionego protokołu II i protokołu V. Dostrzegając wartość takich sprawozdań, jeśli chodzi o przekazywanie informacji na temat polityk i działań na szczeblu krajowym, a także międzynarodowej współpracy i pomocy, 5. konferencja przeglądowa z 2016 r. zwróciła się do przewodniczących corocznych posiedzeń Wysokich Umawiających się Stron, by zachęcali do zwiększenia wskaźników przedstawiania sprawozdań. Wskaźniki te zwykle wynoszą poniżej 60 %, nadal nie przeprowadza się też systematycznej i jakościowej analizy sprawozdań. Kolejnym przykładem jest strategia promowania międzynarodowej pomocy technicznej i wzmocnienia krajowych zdolności w zakresie zwalczania zagrożeń stwarzanych przez improwizowane urządzenia wybuchowe (IED). Obejmuje ona dobrowolny kwestionariusz z 2015 r., którego zmieniona wersja ma zostać zaprezentowana w 2021 r., oraz deklarację z 2016 r. w sprawie IED, i koncentruje się na zapobieganiu, wymianie informacji, łagodzeniu zagrożeń i edukacji na temat ryzyka.

W następstwie konferencji przeglądowej dyskusje służące opracowaniu strategii i działań następczych w celu wykonania decyzji podjętych na konferencji będą prowadzone w ścisłej koordynacji z urzędnikami ds. CCW. Dyskusje takie mają pomóc Wysokim Umawiającym się Stronom w określeniu praktycznych sposobów monitorowania krajowych i regionalnych działań wykonawczych w okresie pięciu lat do 7. konferencji przeglądowej.

1.1.2. Spodziewane wyniki przedsięwzięcia

- a) Dialogi z udziałem wielu zainteresowanych stron w celu wymiany poglądów różnych podmiotów na temat zapewnienia zgodności z CCW.
- b) Wspólne rozumienie przez Wysokie Umawiające się Strony priorytetowych obszarów w ramach przygotowań do konferencji przeglądowej.
- c) Zwiększenie świadomości i wkładu krajowych ekspertów CCW.
- d) Lepsze zrozumienie przez delegatów CCW wyzwań związanych z wdrażaniem na szczeblu krajowym i regionalnym oraz sposobów na rozwiązywanie tych problemów.
- e) Umożliwienie Wysokim Umawiającym się Stronom opracowania i doprecyzowania propozycji, które mają zostać zaprezentowane na 6. konferencji przeglądowej.
- f) Wsparcie dla urzędników przy merytorycznym przygotowywaniu 6. konferencji przeglądowej i wykonywaniu decyzji konferencji.

1.1.3. Opis przedsięwzięcia

Przed 6. konferencją przeglądową i po jej zakończeniu odbędą się maksymalnie cztery posiedzenia tematyczne dotyczące:

- (i) kwestii omawianych od ostatniej konferencji przeglądowej w 2016 r., które wymagają dalszej analizy;
- (ii) niedawnych zmian istotnych dla kluczowych artykułów i pięciu protokołów do CCW;
- (iii) możliwości wspierania urzędników w wykonywaniu decyzji wypracowanych podczas 6. konferencji przeglądowej.

Przed poszczególnymi posiedzeniami przeprowadzane będą konsultacje z urzędnikami ds. CCW i Wysokimi Umawiającymi się Stronami, aby określić główne kwestie, które będą na nich omawiane. Posiedzenia mają służyć ułatwieniu dialogu z Wysokimi Umawiającymi się Stronami. Na posiedzeniach eksperci będą przedstawiali swoje prezentacje, możliwa będzie również wymiana poglądów między przedstawicielami różnych sektorów, w tym rządu, społeczeństwa obywatelskiego i środowiska akademickiego. W szczególności posiedzenia dotyczące drugiego zestawu tematów pomogą Wysokim Umawiającym się Stronom przygotować się do przeglądu każdego z artykułów i protokołów konwencji podczas konferencji przeglądowej. Konkretniej, Wysokie Umawiające się Strony zapoznają się z elementami pozwalającymi ustalić, czy – w świetle obecnych tendencji i wyzwań – dokonanie dokładniejszego przeglądu, przeprowadzenie działania następczego lub wprowadzenie zmiany byłoby korzystne dla poszczególnych artykułów konwencji lub jej protokołów. Po każdym posiedzeniu sporządzone zostanie streszczenie dyskusji.

Jeżeli czas na to pozwoli przed konferencją przeglądową, zorganizowane zostaną regionalne lub subregionalne warsztaty, które umożliwią krajowym praktykom udział w dyskusjach następczych w mniejszych grupach na temat wniosków z posiedzeń tematycznych. Będą one kierowane do dyplomatów, przedstawicieli sektora obrony oraz krajowych agencji ds. działań przeciwnowojennych Wysokich Umawiających się Stron. Zaproszone zostaną również organizacje regionalne i państwa sygnatariusze. Rozważone zostaną również szczególne kontakty z Wysokimi Umawiającymi się Stronami, które nie uczestniczyły w niedawnych procedurach w ramach CCW, aby w jak największym stopniu uwzględnić różne stanowiska i lepiej zrozumieć wyzwania stojące przed tymi państwami. Warsztaty mają na celu promowanie wspólnego zrozumienia kluczowych kwestii i wymianę informacji na temat krajowych i regionalnych działań na rzecz wdrożenia CCW, co może pomóc w konceptualizacji propozycji do rozważenia na konferencji przeglądowej ⁽¹⁾.

Ponadto warsztaty mogłyby pomóc Wysokim Umawiającym się Stronom ocenić skuteczność istniejących narzędzi lub przewodników dotyczących wdrażania CCW i stwierdzić, czy potrzebne są nowe narzędzia w celu dalszego wspierania prowadzonych w tym względzie działań krajowych, w tym bardziej aktywna wymiana informacji między państwami. Przykładowo sesje mogłyby być poświęcone badaniu podobieństw i tendencji między krajowymi sprawozdaniami rocznymi w sprawie zgodności z CCW, zmienionym protokołem II i protokołem V, a także sposobom, w jaki można pomóc we wzajemnym dopasowaniu państw potrzebujących pomocy technicznej i państw, które są gotowe jej udzielić. Oprócz tego podczas sesji można by dokonać przeglądu skuteczności i ewentualnych luk w strategii przeciwdziałania IED w ramach CCW poprzez określenie wyzwań w zakresie krajowych i regionalnych przepisów, gotowości i zdolności do reagowania na zagrożenie stwarzane przez IED. W związku z tym przedsięwzięcie to będzie miało na celu poprawę systematyzacji i cyfryzacji znormalizowanych informacji przedstawianych w sprawozdaniach krajowych, co może zwiększyć dostępność informacji i przejrzystość, a także usprawnienie analizy opartej na danych i procesu podejmowania decyzji.

1.2. Przedsięwzięcie nr 2: Wpieranie upowszechniania

1.2.1. Cel przedsięwzięcia

Do CCW przystąpiło 125 Wysokich Umawiających się Stron, a cztery państwa (Egipt, Nigeria, Sudan i Wietnam) podpisały tę konwencję, ale jej nie ratyfikowały. Pomimo elastyczności konwencji i jej znaczenia dla wielorakich palących problemów globalnych, wskaźnik upowszechnienia CCW w niektórych regionach wynosi poniżej 50 %, co ogranicza jej zasięg geograficzny, jeśli chodzi o przestrzeganie jej norm, i ma wpływ na inkluzywność i różnorodność punktów widzenia podczas kluczowych dyskusji.

Plan działania na rzecz upowszechnienia CCW przyjęty na 3. konferencji przeglądowej uzyskał poparcie w postaci wspólnego działania UE 2007/528/WPZiB z dnia 23 lipca 2007 r., co zaowocowało zwiększeniem liczby Wysokich Umawiających się Stron CCW ze 100 w 2006 r. do 110 w 2009 r. ⁽²⁾ Na 5. konferencji przeglądowej w 2016 r. Wysokie Umawiające się Strony CCW uznały, że upowszechnienie konwencji ma kluczowe znaczenie dla jej powodzenia i poleciły odnośnym urzędnikom rozważenie opracowania nowego planu działania (CCW/CONF.V/10). Niniejsze przedsięwzięcie ma wspierać państwa, które nie są stroną konwencji, w zdobywaniu lepszego zrozumienia jej celu i funkcjonowania, a także korzyści płynących z przystąpienia do niej, oraz zachęcać te państwa do większego zaangażowania w posiedzenia w ramach CCW i stosowne działania. Ma na celu analizę wyzwań związanych z promowaniem upowszechniania konwencji i ma pomóc

⁽¹⁾ Jeżeli warunki nie pozwolą na organizację warsztatów regionalnych lub subregionalnych przed konferencją przeglądową, zostaną one uznane za działania pokonferencyjne służące monitorowaniu wykonywania decyzji konferencji. Wnioski i sugestie z dyskusji regionalnych zostaną przekazane delegatom pracującym w Genewie, aby pomóc im w opracowaniu odnośnego planu.

⁽²⁾ Cztery państwa z Afryki, dwa z Bliskiego Wschodu i basenu Morza Śródziemnego, jedno z Azji Środkowej, jedno z Ameryki Łacińskiej i Karaibów oraz dwa z Europy.

urzędnikom ds. CCW i państwom w prowadzeniu działań informacyjnych w sposób skoordynowany, trwałe i innowacyjny. Co więcej, oczekuje się, że przedsięwzięcie to poszerzy i wzmocni sieć ekspertów i praktyków na szczeblu krajowym, którzy w dalszym ciągu będą się angażować w działalność społeczności CCW po zakończeniu cyklu projektowego. Dzięki temu mogliby oni zwiększać wiedzę i zrozumienie CCW na forach regionalnych i krajowych, w tym wykorzystać możliwości przystąpienia do konwencji państw niebędących Wysokimi Umawiającymi się Stronami. Sieć taka zwiększy z kolei pulę prelegentów na potrzeby posiedzeń ekspertów ds. CCW.

Zważywszy, że wymóg, by przy przystępowaniu do konwencji państwa zgodziły się na bycie związanym co najmniej dwoma protokołami sprawia, że członkostwo w każdym z tych protokołów jest różne, niniejsze przedsięwzięcie będzie również wspierać upowszechnianie protokołów do konwencji ⁽³⁾.

1.2.2. Spodziewane wyniki przedsięwzięcia

- a) Wkład w ustanowienie skoordynowanego strategicznego podejścia do upowszechniania wśród urzędników ds. CCW i Wysokich Umawiających się Stron.
- b) Lepsze zrozumienie CCW wśród odnośnych krajowych władz i ekspertów.
- c) Utworzenie sieci ekspertów i praktyków w celu ich stałego zaangażowania w działania na rzecz upowszechniania i wdrażania CCW na szczeblu krajowym lub regionalnym.
- d) Większa liczba Wysokich Umawiających się Stron, które zobowiązały się przystąpić do CCW i zaangażować w działania związane z tą konwencją.
- e) Bardziej zrównoważony pod względem geograficznym przekrój członków CCW i protokołów do niej.
- f) Opracowanie elementów do rozważenia przez urzędników ds. CCW z myślą o ewentualnym przygotowaniu zaktualizowanego planu działania na rzecz upowszechnienia.

1.2.3. Opis przedsięwzięcia

Zorganizowanych zostanie maksymalnie sześć subregionalnych warsztatów na temat upowszechniania. Zgodnie z najnowszym planem działania na rzecz upowszechnienia ⁽⁴⁾ państwa niebędące stronami, które są dotknięte problemem min i wybuchowych pozostałości wojennych, oraz regiony o niskim poziomie przestrzegania konwencji będą traktowane priorytetowo, zgodnie z poniższymi sugestiami:

Region	Wybrane subregiony
Afryka	Wszystkie
Azja i Pacyfik	Azja Południowo-Wschodnia Pacyfik
Europa Wschodnia	Kaukaz
Ameryka Łacińska i Karaiby	Karaiby

Czas trwania i treść warsztatów zostaną dostosowane do subregionalnego kontekstu, priorytetów i zdolności, w tym wpływu różnych rodzajów broni objętych zakresem CCW. Przedsięwzięcie będzie realizowane w ścisłej koordynacji z trzema ośrodkami regionalnymi UNODA w Afryce, Azji i w regionie Pacyfiku oraz w Ameryce Łacińskiej i na Karaibach.

Ze względu na znaczenie wojskowej wiedzy fachowej i działań humanitarnych przy wdrażaniu konwencji, do udziału w warsztatach – oprócz ekspertów ds. polityki dyplomatycznej – będą zapraszani przedstawiciele sektora obrony oraz krajowych agencji ds. rozminowywania i przeciwdziałania wybuchom. Warsztaty będą również skierowane do Wysokich Umawiających się Stron CCW z odnośnego regionu, tak by umożliwić partnerską wymianę, oraz do przedstawicieli organizacji regionalnych. W miarę możliwości zapraszani będą urzędnicy ds. CCW i delegaci odnośnych państw niebędących stroną konwencji pracujący w Genewie.

⁽³⁾ Protokół I w sprawie niewykrywalnych odłamków (118 Wysokich Umawiających się Stron), Protokół II (zmieniony) w sprawie zakazów lub ograniczeń użycia min, min-pułapek i innych urządzeń, zmieniony 3 maja 1996 r. (106 Wysokich Umawiających się Stron), Protokół III w sprawie zakazów lub ograniczeń broni zapalających (115 Wysokich Umawiających się Stron), Protokół IV w sprawie oślepiającej broni laserowej (109 Wysokich Umawiających się Stron) i Protokół V w sprawie wybuchowych pozostałości wojennych (96 Wysokich Umawiających się Stron). Także pierwotny protokół II przyjęty w 1980 r. jest nadal wiążący dla 95 Wysokich Umawiających się Stron, z których kilka nie przyłączyło się do jego zmienionej wersji.

⁽⁴⁾ Przyspieszony plan działania na rzecz upowszechnienia konwencji i protokołów do niej (CCW/CONF.IV/4/Add.1)

Jeśli chodzi o państwa niebędące Wysokimi Umawiającymi się Stronami, które podczas warsztatów subregionalnych wykażą zainteresowanie przystąpieniem do CCW, zorganizować można dialog poświęcony danemu państwu, z udziałem większej grupy zainteresowanych stron. Dodatkowo pod koniec przedsięwzięcia zostanie ponownie nawiązany kontakt z wszystkimi uczestnikami warsztatów, by uzyskać informacje zwrotne i sprawdzić postępy.

Oprócz tego organizowane będą dyskusje w małych grupach, w których uczestniczyć będą Wysokie Umawiające się Strony danego protokołu i państwa będące stronami konwencji, które nie przystąpiły do danego protokołu, tak by te pierwsze państwa mogły odnieść się do obaw i pytań ze strony tych drugich państw w odniesieniu do wdrażania i zapewniania zgodności na szczeblu krajowym. Chodzi tu o promowanie upowszechniania nie tylko całej CCW, ale też protokołów do niej.

Zebrane lub opracowane zostaną różne materiały edukacyjne i informacyjne na temat CCW, które zostaną udostępnione na stronie internetowej UNODA poświęconej temu przedsięwzięciu. Przedsięwzięcie będzie wykorzystywać sukcesy oraz doświadczenia i wnioski zdobyte podczas działań na rzecz upowszechniania konwencji prowadzonych w ramach wspólnego działania Rady Unii Europejskiej z 2007 r. wspierającego CCW (2007/528/WPZiB), a także podobnych działań podejmowanych w ramach innych konwencji z Genewy na rzecz rozbrojenia.

1.3. Przedsięwzięcie nr 3: Ułatwianie dyskusji na temat niedostatecznie zbadanych, nowych i przekrojowych kwestii mających znaczenie dla CCW

1.3.1. Cel przedsięwzięcia

Przedsięwzięcie to ma na celu określenie i omówienie, w ścisłej koordynacji z urzędnikami ds. CCW, niedostatecznie zbadanych, nowych i przekrojowych kwestii mających znaczenie dla CCW z myślą o uzupełnieniu formalnej procedury. Działania zapewnią Wysokim Umawiającym się Stronom CCW nieformalne forum, zlokalizowane w Genewie, umożliwiające zbadanie tych kwestii w drodze wielostronnej wymiany informacji w celu zapewnienia lepszego zrozumienia powiązań między różnymi zagadnieniami i komplementarności działań prowadzonych w ramach poszczególnych sektorów i pomiędzy nimi.

1.3.2. Spodziewane wyniki przedsięwzięcia

- a) Kompleksowe i transregionalne wielostronne dialogi służące omówieniu kwestii, które nie zostały dostatecznie zbadane podczas posiedzeń w ramach CCW i na innych forach.
- b) Opracowanie dokumentów na temat rezultatów i wyników określających podniesione i omówione kwestie oraz w stosownych przypadkach obejmujących cele i zalecenia dotyczące dalszych działań w celu zapewnienia merytorycznego wkładu w posiedzenia w ramach CCW, zwłaszcza posiedzenia ekspertów.
- c) Utworzenie sieci ekspertów, praktyków, organizacji międzynarodowych i regionalnych, środowiska akademickiego, społeczeństwa obywatelskiego, przemysłu i młodzieży z myślą o zaangażowaniu w dyskusje w ramach CCW.
- d) Rozpowszechnianie, w ramach tej sieci i wśród szerszego grona odbiorców, inicjatyw, wydarzeń i ustaleń analitycznych związanych z CCW i mających znaczenie dla konwencji.
- e) Promowanie większej różnorodności płci wśród ekspertów uczestniczących w posiedzeniach w ramach CCW i powiązanych dyskusjach.

1.3.3. Opis przedsięwzięcia

Niektóre działania można już wskazać, natomiast inne zostaną określone w wyniku decyzji podjętych na 6. konferencji przeglądowej po rozpoczęciu przedsięwzięcia. Następnie w ramach przedsięwzięcia zostaną określone kwestie, które nie zostały dostatecznie zbadane, ale zasługują na dalszą analizę i dyskusję. W oparciu o ten proces odbędzie się seria prowadzonych przez przedstawicieli przemysłu hybrydowych obrad okrągłego stołu i seminariów/webinariów umożliwiających dyskusje ekspertów i praktyków w celu uwypuklenia i dalszego zbadania tych kwestii. Propozycje tematów obejmują m.in. ewolucję konwencji, innowacyjne podejścia do realizacji celów konwencji i protokołów do niej, a także faktyczny udział kobiet w decyzjach dotyczących rozbrojenia, polityki i programowania. Dodatkowo i w miarę możliwości organizowane będą imprezy towarzyszące na te tematy w Genewie przy okazji posiedzeń w ramach CCW.

Ponadto, aby pomóc w przyszłych działaniach wdrożeniowych sporządzony zostanie wykaz kluczowych podmiotów w ramach rządów, organizacji międzynarodowych i regionalnych, środowiska akademickiego, grup młodzieżowych i przemysłu, a także inicjatyw już przez nie realizowane i planowane, które mogą wzbogacić dyskusje na temat CCW. Na tej podstawie będą gromadzone i rozpowszechniane informacje o planowanych wydarzeniach i inicjatywach organizowanych przez kluczowe podmioty, a także ustalenia i wnioski ze studiów i badań mających znaczenie dla CCW.

Rezultaty i wyniki wszystkich działań prowadzonych w ramach tego przedsięwzięcia zostaną zebrane i, w miarę możliwości i gdy zostaną uznane za użyteczne, przetłumaczone, oraz udostępnione opinii publicznej m.in. w celu zaangażowania nowych zainteresowanych podmiotów w sposób inkluzywny po względem geograficznym i językowym. Co więcej, w miarę możliwości i stosownie do przypadku, zaplanowane zostaną działania następcze, w ramach procesu konsultacji z kluczowymi zainteresowanymi podmiotami, takimi jak obecni i poprzedni urzędnicy ds. CCW.

2. METODYKA

Działania w ramach tego projektu będą prowadzone głównie przez internet, a materiały będą opracowywane i rozpowszechniane w formie cyfrowej. Istotnymi wyjątkami będą działania, w przypadku których możliwa jest fizyczna obecność i których nie da się zastąpić zdalnie, lub w przypadku których osobista obecność byłaby bardziej opłacalna niż format wirtualny. Dodatkowo sporządzane będą streszczenia posiedzeń tematycznych i dyskusji ekspertów, które będą udostępniane Wysokim Umawiającym się Stronom CCW i innym zainteresowanym podmiotom na stronie internetowej projektu.

3. SPRAWOZDANIA I OCENA

UNODA przedłoży Wysokiemu Przedstawicielowi i Komisji ostateczne sprawozdanie finansowe i opisowe przedstawiające m.in. wdrożone doświadczenia i wnioski; co sześć miesięcy będzie też przedkładać krótkie sprawozdania na temat poczynionych postępów.

4. CZAS TRWANIA

Całkowity sugerowany czas realizacji niniejszego projektu wynosi 24 miesiące.

5. WYEKSPONOWANIE DZIAŁAŃ UE

Zostaną podjęte wszelkie odpowiednie działania w celu rozpowszechnienia informacji o tym, że przeprowadzone czynności zostały sfinansowane przez Unię. Takie działania będą prowadzone zgodnie z komunikatem Komisji oraz Podręcznikiem dotyczącym komunikacji i widoczności w ramach działań zewnętrznych Unii Europejskiej przygotowanym i opublikowanym przez Komisję Europejską. Wyeksponowanie wkładu UE zostanie zagwarantowane przez stosowne logo i działania promocyjne, podkreślanie roli odgrywanej przez Unię, zapewnianie przejrzystości unijnych działań i podnoszenie wiedzy na temat przyczyn przyjęcia niniejszej decyzji oraz powodów wspierania tej decyzji przez Unię, a także rezultatów tego wsparcia. Na materiałach wyprodukowanych w wyniku tego projektu w widocznym miejscu zostanie umieszczona flaga UE zgodnie z unijnymi wytycznymi dotyczącymi prawidłowego wykorzystywania i reprodukcji flagi.

6. AGENCJA WYKONAWCZA

Realizacja projektu zostanie powierzona UNODA, zgodnie z umową o przyznanie wkładu, która zostanie zawarta między Komisją Europejską a UNODA.

Projekt będzie realizowany w ścisłej koordynacji z trzema ośrodkami regionalnymi UNODA w Afryce, Azji i w regionie Pacyfiku oraz w Ameryce Łacińskiej i na Karaibach. Będą aktywnie badane możliwości prowadzenia wspólnych działań lub działań następczych, z partnerami (np. UNIDIR, MKCK i UNMAS) oraz innymi organizacjami stosownie do przypadku, by unikać powielania się działań, zwiększyć oddziaływanie każdego działania i maksymalnie upowszechnić wyniki.